

พลิกรัก

บทที่ 7

“วันนี้ทำไมคุณนินนาทไม่มาบ้านเราล่ะคะ แม่”

คุณศรารุณถึงกับยิ้มเมื่อได้ยินลูกสาวคนเล็กเอ่ยปากถาม เจ้าหล่อนมีปฏิกิริยาต่อต้านบุคคลผู้นั้นจนแม่เขาไม่เอ่ยปากเธอก็แน่ใจว่าเขารู้ และอาจจะเสียใจด้วยซ้ำ ก็เขาเฝ้าวนเวียนมายืนดูรูปเด็กสาวที่โต๊ะทำงานของเธอตั้งหลายครั้ง แล้วยังพูดถึงอยู่บ่อยๆ

“คุณนินนาทไม่ว่างจะ ตอนนี้มีงานต้องทำมาก”

“ไม่ว่างเพราะมีงานมากจริงๆ หรือคะ หรือว่าเพราะอย่างอื่น”

คุณศรารุณ ต้องหันมามองลูกสาวคนเล็กอย่างแปลกใจ

“เพราะงานมากจริงๆ นะซีจะ หนูสงสัยอะไร”

ศรียรงค์หลบตา ทำสีหน้าไม่ถูก ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดีแม่จึงจะไม่สะเทือนใจ “เปล่าค่ะ” เธอตอบไปอย่างนั้น

เธอช่วยมารดาทำครัว วันนี้แม่อยู่บ้านก็เลยทำอาหารให้ลูกๆ โดยมีศรียรงค์เป็นลูกมือ เธอเงยบราวกับสนอกสนใจการหันผักบนเขียง แท้จริงในใจพยายามนึกถึงคำพูดที่จะไม่ทำร้ายมารดา

“วันนี้... น้อยพบคุณนินนาทที่ร้านของพีโคม... เขาไปซื้อของค่ะ”

“หรือจะ แล้วคุยกันหรือเปล่า” ดวงตาของมารดาจูดประกาย

“เปล่าค่ะ” เธอหลบตา พูดไม่เต็มเสียง “คุณนินนาทเขาไปกับ... ผู้หญิง”

“ผู้หญิงที่ไหน” เสียงถามยังคงแจ่มใส ศรียรงค์ชำเลืองมองเห็นใบหน้ากระจ่างระบวยิ้ม

เธอพูดอ้อมอ้อม “พีโคมบอกว่าเห็นเขาสองคนเดินผ่านหน้าร้านบ่อยๆ บางทีก็แวะเข้ามาซื้อของ”

“อ้อ...” คุณศรารุณคนน้ำแกงก่อนจะตักขึ้นชิมแล้วเติมบรรดาเครื่องปรุงรสอย่างแคล่วคล่อง อีกฝ่ายชำเลืองมอง กลับใจพูดต่อ

“พีโคมถึงกับเข้าใจว่าเขาเป็นแฟนกัน”

“คงไม่ใช่หรอกจะ แม่ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าคุณนินนาทมีแฟน”

“ถ้าเขามีจะกล้าบอกแม่หรือคะ”

“ถึงไม่บอกก็คงจะไม่หลอกให้แม่เข้าใจผิดหรอกจะ”

ศรียรงค์นิ่ง... เจ้าหล่อนสวยเสียด้วย สวยและสาว... สมกับตัวเขา เธออยากจะพูดแต่ว่าไม่กล้า

คุณศรารุณเดาได้ว่าลูกสาวกำลังไม่สบายใจจึงปลอบว่า

“สังคมสมัยนี้ผู้หญิงกับผู้ชายสนิทสนมกันโดยไม่จำเป็นต้องเป็นแฟน เราเคยคุยเรื่องนี้กันหลายครั้งแล้วไม่ใช่หรือจะ ดูอย่างลูกกับธีระชิตี แม่เห็นสนิทสนมกันกลมเกลียว ลูกเคยไปไหนๆ กันสองคนบ่อยๆ แล้วลูกเป็นแฟนกันหรือเปล่า”

“ก็เรายังเป็นเด็กกันอยู่นี้คะ เราเป็นแค่เพื่อน”

“แต่ความเป็นเพื่อนนี้ไม่จำกัดว่าจะเป็นที่เฉพาะในวัยเด็กเท่านั้นหรอกนะลูก อายุเท่าไรก็เป็นเพื่อนกันได้ แล้วอีกอย่างหนึ่ง... หนูไม่ใช่เด็กแล้ว...” เธอติงอย่างอ่อนโยน ความรักและเอ็นดูฉายชัดอยู่ในดวงตา “หนูโตแล้ว เรียนจบเป็นบัณฑิต ความจริงตอนแม่อายุเท่าหนู แม่มีลูกแล้วตั้งสองคน”

“แหม แม่ก็...”

“แม่ไม่รู้ว่าแม่เลี้ยงลูกผิดหรือว่าหนูเองยังไม่อยากโต” เธอรำพึงอย่างอ่อนใจ “น้อยอายุอ่อนกว่าหนูซปีเตียวแต่ว่าหนูเป็นผู้ใหญ่กว่ามากนัก ความจริงแม่เองก็อยากให้ลูกเป็นเด็กเล็กๆ เช่นเดียวกับที่หนูอยากจะเป็นลูกเล็กๆ ของแม่ต่อไป แต่เราจะต้องยอมรับความจริงนะจ๊ะ...”

อีกฝ่ายตั้งใจฟังแต่ไม่ใคร่เข้าใจความหมายนัก

“น้อยโตเป็นสาวแล้ว และก็สวยด้วย” คุณศรารุณพูด

“สาวและสวยพอที่จะมีใครๆ มาสนใจและอยากแต่งงานด้วย แม่อยากให้น้อยทำตัวใหม่ เป็นคนมีเหตุผล ไม่ใช่ดีแต่ซุกซนเอาแต่เล่นเอาแต่ใจตัวเองเหมือนเด็กๆ”

“แม่กำลังตำหนิที่น้อยทำตัวไม่ดีกับคุณนินนาทด้วยหรือเปล่าคะ”
 เธอถามเสียงอ่อย สีหน้าเจื่อนจางอย่างรู้ตัวว่าทำผิด
 “นั่นก็ด้วยจะ หนูเกรกับเขามากทีเดียวนะ”
 เธอหลบตาทำหน้าม้อยกกับพื้นห้อง
 “คุณนินนาทชอบน้อยมากนะ แต่ทำไมน้อยไม่ชอบเขาละจะ”
 ก็เขาไม่น่าริมาจับแม่เลยนี่นา...

“คุณนินนาทเป็นคนดีนะจ๊ะ แม่เห็นคนมามาก ผู้ชายในวัยนี้
 ซึ่งมีพร้อมทุกอย่าง มีไม่มากนักที่จะดีเหมือนคุณนินนาท” น้ำเสียง
 ของมารดาบอกความชื่นชม “เขาไม่หลงตัวเอง ไม่หยิ่งทะนงถือเนื้อ
 ถือตัว ไม่เคยเหลวไหลไม่จริงใจกับผู้หญิง เขามีเมตตาและคุณธรรม
 และเขารักพ่อของเขามาก ทุกวันนี้เขาก็ตั้งอกตั้งใจเรียนรู้และทำงาน
 อย่างขยันขันแข็ง”

“แล้วผู้หญิงคนนั้นล่ะคะ” เด็กสาวอดขัดไม่ได้
 คุณศรารามมองใบหน้าที่แสดงความคับข้องใจของลูกสาวอย่าง
 ขบขัน “คนที่น้อยเห็นนะหรือ เธอสวยหรือเปล่า”
 “สวยค่ะ สวยมากด้วย”
 “เขาอาจไม่มีอะไรกันก็ได้”
 เธอทำสีหน้าว่าไม่เห็นด้วย
 “ถ้าน้อยสงสัยทำไมไม่ถามคุณละจะ”
 “ถึงถามเขาก็คงไม่บอกความจริงหรอกคะ”
 “ก็อะไรคือความจริงละจะ หรือความจริงคือสิ่งที่น้อยคิดและ
 เข้าใจ” เธอตั้งยิ้มๆ “ลูกควรจะถามก่อนแล้วอย่าเพิ่งปักใจเชื่อว่า
 อะไรจริงอะไรหลอก รอดูให้แน่ก่อนค่อยตัดสินใจ ตกหลงไหมจะ”
 “ค่ะแม่ แล้วน้อยจะถาม”

ศรียรงค์กำลังตรวจดูสินค้าที่เรียงกันอยู่ในชั้น ในมือถือบัญชี
 รายการสิ่งของที่เธอจรดใจจะตรวจดูมาตั้งแต่เช้า เสียงประตูร้านเปิด
 แล้วปิด พร้อมกับเสียงดนตรีสั้นๆ เบาๆ บอกให้รู้ว่ามีคนเข้ามา ทำให้
 ศรียรงค์หันไปมองแล้วก็ต้องชะงักเมื่อเห็นว่าเป็นใคร ลูกจ้างสาว
 ขยับตัวเข้าไปต้อนรับ ตัวเธอหันกลับไปทำงานต่อ ทั้งๆ ที่รู้สึกเหมือน
 จิตใจไม่เป็นปกติขึ้นมาในทันที

นึกถึงผู้หญิงที่เขาพามาด้วยแล้วก็เริ่มจะโกรธปุดๆ

“อ้าว คุณนินนาท...” ได้ยินเสียงใสของพี่เจ็ดโฉมทักทายยินดี
 ร่างท่วมตบตบลุกขึ้นอย่างกระฉับกระฉ่ง

“วันนี้จะซื้ออะไรดีคะ มองหาอะไรเป็นพิเศษอยู่หรือเปล่า”

เสียงหัวเราะ เจือหัวเราะตอบแว่วๆ เสียงเจ็ดโฉมแจ้วๆ ตอบโต้
 แล้วจากนั้น ร่างทึบๆ ที่มีกลิ่นหอมจางๆ ก็เดินมาหยุดอยู่ข้างๆ

ศรียรงค์หันมายกมือไหว้ด้วยสีหน้าที่เก๊กจนเมื่อย

“จะซื้ออะไรหรือคะ”

“เปล่า” เสียงตอบขรมทว่าประกายตากลับระริกวาบวับ

“คุณศรารามบอกว่าน้อยมีอะไรสงสัยอยากถามผม”

อีกฝ่ายนัยน์ตาโตอย่างตกใจ นึกไม่ถึงว่าจะถูกจู่โจม

แม่เนาะแม่ บอกเขาได้ ช่างไวใจกันเสียจริง

เธอหลบตา “ใช่ค่ะ”

“ก็ถามซีอะ สงสัยอะไร”

เธอหันไปมองรอบๆ อย่างลึกลับ “ถามที่นี้คงไม่เหมาะะ...”

“ฉันจะถามที่ไหน”

“ที่บ้าน”

“ตอนเย็นผมไม่ว่างต้องกลับไปช่วยคุณพ่อรับแขก คุณพ่อ
 กำลังจะเดินทางไปรักษาตัวที่เมืองนอก ญาติๆ และเพื่อนๆ ก็เลยพากัน
 มาหา”

“งั้นก็ช่างเถอะคะ” เธอพูดไม่เต็มเสียง รู้สึกว่าสายตาของ
 ใครต่อใครกำลังจ้องมอง พี่เจ็ดโฉมกับพวกลูกจ้างในร้าน แล้วยัง
 ประกายระริกในดวงตาของคนที่ยืนอยู่ในระยะใกล้ที่ทำให้เธอทำอะไรไม่
 ถูก “ลืมมันเสียเถอะ”

“ลืมไม่ได้หรอก มานี้เถอะ ไปหาอะไรทานกัน ไปที่ร้าน

ไกลๆ นี่ก็ได้”

ไป... กับเขานะหรือ เธอไม่เคยนึกถึงมาก่อน

ก็แล้วดูเขาซิ ร่างสูงใหญ่อยู่ในชุดเสื้อแขนยาวเรียบหรู กางเกง
ผ้าเนื้อดีเรียบกริบ รองเท้าหนังนุ่มบางถูกขัดเป็นเงามันแล็บ
ทำยื่นเดินแม้ตามสบายแต่หลังไหล่ตั้งตรงเหมือน... เหมือนอะไรดี...
ไม่เหมือนคนที่จะไปไหนๆ กับเธอก็แล้วกัน

ก็สภาพของเธอนั้นอาจจะดูแย่กว่าลูกจ้างของพีเจดีโคมเสียด้วย
ซ้ำกรรมัง กางเกงยีน เสื้อยืดเก่าๆ ประเภทซักรแล้วไม่ต้องรีด
รองเท้าผ้าใบสีซีดตกทอดมาเมื่อพี่สาวเมินแล้ว... แล้วหน้าก็ล้าเป็นมัน
ผมหันไม่เคยจะเข้ารูปเข้าทรง

เธอทำหน้าที่เหมือนได้ยินเรื่องประหลาด

“ทำไมล่ะครับ นี่ไกลเที่ยงแล้ว ถึงอย่างไรน้อยก็ต้องทาน
อาหารกลางวันไม่ใช่หรือ ทานกับผมจะเป็นอะไรไป มือเย็นก็เคย
ทานด้วยกันบ่อยๆ”

“แต่ว่า...”

ชายหนุ่มหันไปหาเจดโคม “ขออนุญาตพาหนูน้อยคนนี้ออกไป
ทานข้าวสักครู่จะครับ ประเดี๋ยวผมจะพามาส่ง”

“เชิญซีค่า... ตามสบายเถอะค่า...” สาวใหญ่รับคำอย่าง
อ่อนหวานท่าทีแคล่วคล่อง พยักหน้ากับศรัทธาพลังนางพูดอย่างใจดี
“ไปเถอะน้อย ไม่ต้องรีบกลับมาก็ได้นะ ตามสบายเลย”

ศรัทธาจึงต้องเก็บปีกกระดาษใส่แฟ้ม เดินตัวเปล่าตามร่างสูง
ออกมา

“อยากจะทำอะไร วันนี้จะเลี้ยงให้เต็มที่เลย”

เสียงถามอารมณ์ดี อีกฝ่ายมองอย่างนึกขวาง ทำผิดให้จับได้
แล้วยังจะทำเป็นใจดีสู้เสือ ไม่มีวันเสียละ ดิตสินบนเธอไม่ได้หรอก

“น้อยไม่หิว”

“แต่ผมหิวนี้ หิวมากด้วย”

“ทานที่ร้านนี้ก็ได้อีก”

ชายหนุ่มเดินผ่านร้านก๋วยเตี๋ยวที่เธอชี้ไปอย่างไม่สนใจ

“ร้านนี้คนพลุกพล่านทะเลาะกันไม่มันส์หรอก”

เธอสาวเท้าเดินตามร่างสูงอย่างขจัดใจ ชายหนุ่มพาขึ้นบันได
เลื่อนแล้วทอดขาเดินต่อ พอเธอหยุดเดิน มือใหญ่อุ่นๆ ก็จับแขนดึง
ให้เดินต่อ ทำสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้เหมือนไม่มีอะไรผิดปกติ ทั้งที่อีกฝ่าย
เกร็งแขนแข็งขึ้น

เธอซัดเคียดปุดๆ คนอะไรเอาแต่ใจ หรือถือว่าเป็นแฟน ของ
แม่ เป็นว่าที่พ่อเลี้ยงของเธอ ยังไม่ทันไรก็ถือสิทธิ์บังคับใจกันซะแล้ว

ถ้าเขาแต่งงานกับแม่จริงๆ ละก็จะเป็นยังไง เขาจะไม่เข้ามา
ก้าวก่ายวุ่นวายกับชีวิตพวกเธอสองพี่น้องหรือ

เธอคิดระแวงไปโน่น

ชายหนุ่มพาตรงไปยังร้านอาหารซึ่งค่อนข้างเงียบ ภายใน
ตกแต่งเรียบหรู ชายหนุ่มเลื่อนโต๊ะตรงมุม เลื่อนเก้าอี้ให้นั่งก่อนบริการ
จะมาถึง

อีกฝ่ายประชดว่า “คล่องจัง คงจะมาที่นี่บ่อยๆ กรรมัง”

“ใช่แล้ว เวลาพบกับคนสำคัญผมชอบมาที่นี่”

“แล้ววันนั้นล่ะ... กับคุณเรื่องรอง...” น้ำเสียงเธอขจัดๆ แข็งๆ
ขึ้นมาอย่างควบคุมไม่ได้ “ใช่ที่นี่หรือเปล่า”

ชายหนุ่มพยักหน้าไปที่อีกมุมหนึ่ง เสียงตอบปลอดโปร่ง

“ใช่อีก มุมที่โต๊ะนั้น”

เด็กสาวมองตามแล้วหันมาค้อน

บริการชายถือเมนูมาส่งให้ทั้งสองคน นินนาทคลื่อออกดู

“อยากทานอะไร”

ศรัทธาจ้องรายการอาหารแล้วก็วางลงอย่างไม่สนใจ พูดเสียง
คนขวางโลกอย่างที่เธอถนัดนักในเวลาที่อยู่ด้วยกัน

“เคยทานแต่ข้าวราดแกง อาหารซื้อฟลีๆ อ่านยากพวกนี้
น้อยทานไม่เป็นหรอก”

ฝ่ายชายกลั่นยิ้ม “งั้นผมจะเลือกให้ แต่บอกมาก่อนว่าชอบ

ทานอะไร หมู เนื้อ ไก่ ไข่ หรือว่าปลา”

“ไม่ชอบเลยซักอย่าง”

“เอานี้แล้วกัน... เต้า...”

“ยี้” เธอร้อง “ไม่เอานะ” แล้วเธอก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“งั้นเอาตะพาบน้ำ”

“สติคุณยังดีอยู่หรือเปล่า”

“ถ้าสติผมไม่ดี เจ้าของร้านนี้กับพวกลูกค้าก็ต้องสติไม่ดีด้วย ถ้าของขายไม่ได้เขาจะเอามาขึ้นเมนูหรือ แล้วก็ไปอาหารพิเศษเสียด้วย”

“น้อยไม่เสาะแสวงหารับประทานอาหารฟิสิกฟิชั่นอย่างนั้นหรอก น้อยกินเพื่ออยู่ไม่ใช่อยู่เพื่อกิน”

“มีนา... ถึงได้หุ่นดี”

เธอทำตาเขียว “พูดให้ดีๆ นะคะ”

“อ้าว นี่ชมนะครับ ไม่ได้แกล้งพูดหรือว่ามีอะไรซ่อนเร้นเลยสักนิด” ชายหนุ่มทำหน้าที่ซื้อ

“คุณชอบมองรูปร่างผู้หญิงไซ้ใหม่ล่ะ มีนาสิ... ก็คุณเรื่องรองนะ หุ่นแจ๋วอย่าบอกใคร”

ชายหนุ่มอมยิ้ม ทำสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้สั่งอาหาร พอบริกร ถอยออกไป ศรีวรงค์ก็ถามทันทีว่า

“คุณชอบเธอมากไซ้ใหม่”

“ใคร”

“ก็คุณเรื่องรอง...”

“ถามทำไม”

“อยากรู้”

ประกายตาเขาระริก “ตอบว่าไซ้ซะเลยดีไซ้ใหม่”

เธอนิ่งไปเป็นครู่ ก่อนจะสะบัดเสียงอย่างแฉ่งอน

“ดีละ น้อยจะบอกแม่”

“บอกแม่...?” อีกฝ่ายเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ “จะบอกแม่ทำไม แล้วมีอะไรผิดหากผมจะชอบเรื่องรอง ผมชอบใครต่อใครออกเยอะไปอย่างน้อยกับนุชแล้วก็มีคนอื่น ๆ อีก ผมไม่ได้เป็นโรคประสาทนี่จะได้เที่ยวเกลียดคนนั้นคนนี่”

เธอกระซอกลมหายใจอย่างขัดเคือง คนอะไรช่างทำสีหน้าซื้อไม่รู้เรื่องรูปร่างได้ตลอดเวลา

“แต่คุณเป็นแฟนกับเธอไซ้ใหม่”

“ใครบอก”

“ก็ไซ้หรือเปล่าล่ะคะ”

“ไม่ไซ้”

“น้อยก็คิดอยู่แล้วว่า คุณจะต้องตอบอย่างนี้”

“ก็จะให้ตอบอย่างไรในเมื่อมันเป็นความจริง”

สีหน้าเธอบอกว่าไม่เชื่อ “แล้วถ้าน้อยจับได้ว่ามันเป็นความจริงล่ะ คุณจะไปไหน”

“ไปไหน” อีกฝ่ายถามงงๆ

“ไปจากพวกเรา ไม่ต้องมาเกี่ยวข้องกับอีก”

ชายหนุ่มนิ่ง เป็นครู่จึงถามเสียงขรึม “ทำไมน้อยถึงอยากให้ผมไปนั่น”

คนตอบก็เสียงอ่อนลงไปเหมือนกัน “คุณไม่เหมาะสมกับพวกเรา”

“แล้วใครเล่าที่เหมาะสม อาจารย์ไววิทย์... หรือว่าธีระ”

“เขาเหมาะสมทั้งคู่แน่แหละ” เสียงตอบสวนทันที “น้อยอยากให้คุณไปเสีย ถึงตอนนี้ผมไม่มีเหตุผลจะบอกกับแม่ แต่อีกหน่อยเถอะน้อยจะหาให้ได้”

น้ำเสียงของอีกฝ่ายบอกความสะเทือนใจ “อย่าลำบากเลย ถ้าน้อยไม่ชอบผมก็จะไม่ตอแยน้อยอีกละ แต่ถึงอย่างไรผมก็ต้องดูแลคุณสคราญกับนุชอยู่ดี”

ศรีวรงค์ได้แต่รู้สึกขุ่นเคือง “ขอบคุณนะคะที่ตั้งใจจะเลี้ยงอาหารกลางวัน แต่ว่าน้อยไม่รู้สึกริเวศสักนิด” พูดจบ ร่างบางๆ ก็ลุกขึ้นก้าวฉับๆ ออกจากประตูเหมือนกับกำลังวิ่งหนีก็ไม่ปาน.....